

Паства које нема на парастосу 24. марта

Пише: Милан Шећеровић
понедељак, 28 март 2011 22:10

Сваког 24. марта, у подне, у цркви Светог Марка у Београду, на годишњицу злочиначког напада НАТО-а на нашу земљу, служи се парастос свим новомученицима, цивилима и војницима, страдалим током 78 дана и ноћи варварског бомбардовања. Овог 24. марта служен је парастос, дванаести по реду. Служио је Његова Светост Патријарх српски господин Иринеј, уз саслужење још двадесетак свештеника.

Дан уочи парастоса рекох сину, ученику другог разреда гимназије, да за дан парастоса, пошто пре подне иде у школу, изађе после наставе у једанаест сати и да дође по мене па да заједно одемо у цркву. Дошао клинац на време. Питам га да ли је збрисао или се јавио неком наставнику да одлази са часова. Рече да се јавио разредној, али да није хтео ништа да фолира и да је рекао прави разлог због кога одлази из школе. Разредна му је то примила са разумевањем и рекла да ће му оправдати последња три часа. Хвале вредна професорка. (Нећу да мислим о томе како би неки други професори, можда, реаговали и да ли би му оправдали часове са којих је „збрисао“.)

СТИЖЕМО ДО ЦРКВЕ. Десет минута је до поднева. На платоу пред црквом – никог. На дну степеница које се пењу до улазних црквених двери владика Атанасије и неколико свештеника чекају долазак Патријарха. Син и ја улазимо у цркву и – ШОК! Црква безмало празна. И против своје воље почнем да бројим: избројим педесет две особе...

СТИЖЕ ПАТРИЈАРХ. Почиње парастос. Срби као Срби и на парастос касне. Пристижу по један, по двоје... Ваљда нас се до краја парастоса окупило стотинак, највише сто педесет (некаквих) душа у оноликој цркви која може да прими преко 2000 мирјана.

ГЛЕДАМ, КРУЖИМ ПОГЛЕДОМ, покушавам да откријем има ли „друштвено општепознатих фаца“, оних што нам се стално смешкају (и кезе) са страница новина и са телевизијских екрана. Уочавам само двојицу мени познатих – двојицу ДСС-оваца – Слободана Самарџића (ex-министра за Косово) и Милана Радловића (ex-ex-министра вера). Сасвим је могуће да је био још неко-ко-нешто-значи или неко-ко-је-нешто-значио, али моје познавање и препознавање те номенклатуре и тог књиговодства је, признајем, доста фалично, те се извињавам уколико моја маленкост није неког таквог одличника

Паства које нема на парастосу 24. марта

Пише: Милан Шећеровић
понедељак, 28 март 2011 22:10

уочила и са дужним поштовањем препознала.

И тако, откривам поражавајућу истину да је у скоро двомилионском Београду парастос служен у безмало празној цркви.

Па који смо ми то свет? Који народ и какав народ? Где је осећање пијетета, где је саосећање са жртвама? Где је саосећање према самима себи, према нама самима који смо претекли и које и даље зрачи, кроз земљу-воду-храну, осиромашени уранијум којим смо тучени скоро три месеца? Где се деде морално осећају према најстрадалнијем нашем физичком и духовном језгру, према Косову и Метохији?

Да ли је сабласно празна црква посредно признање да су бомбардовање, убијање и разарање земље били ОК? Да ли је то неувијена сагласност да је масакрирање била „изнуђена хуманитарна интервенција“ или, као што нас учи Б92, да је то био „шамар хистерику да се прибере и призове памети“?

Неко ће сигурно рећи да су они-који-су-задужени-за-датуме („наша власт“) обележили и ову пригоду полагањем једног венца овде, другог венца онде... И то би, онда, требало да представља „задовољавајућу количину пијетета“? Очигледно је да и пијетет, у изведби наших званичника, мора бити што ситнијег габарита - венци су полагани углавном у кругу касарни – тако да нам то наши пријатељи, западни амбасадори, некако могу прогледати кроз прсте и опростити као што се обично опрашта мали несташлук.

Надао сам се и прижељкивао (глупо је, знам) да на овај дан, у подне, на један минут у потресној тишини стане цела земља... Да стане свако возило, да устане свако на свом радном месту, да се зауставе фискалне касе у продавницама, да не точе бензинске пумпе, да застане сваки пешак...

Зашто све школе не почињу први час сваког 24. марта минутом ћутања? Каква је то гумица и у чијој руци избрисала овај 1 (један) минут? (*A propos*: упитао сам сина да ли је

Паства које нема на парастосу 24. марта

Пише: Милан Шећеровић
понедељак, 28 март 2011 22:10

неки професор – а имао је четири скраћена штрајк-часа пре него што је отишао са наставе – проговорио неку реч о овом датуму. Одговорио ми је: „Ђале, докле ћеш да будеш наиван!“)

Пре скоро сто година Милан Ракић је написао песму НАПУШТЕНА ЦРКВА (са поднасловом: Из пећке околине). И овако Ракић завршава песму:

"Сам у пустој цркви, где круже вампири,

Очајан и страхан Христос руке шири,

Вечно чекајући паству, које нема..."

Инспирацију за ову песму Ракић је нашао у Метохији где су због арнаутског зулума опустела многа српска села, а многе цркве предате зубу времена а још више ничим спутаном арнаутском дивљаштву. Због тога и не чуди да у многим крајевима Косова и Метохије пастве није било. Међутим!... Међутим, око цркве Светог Марка угњездио се и раширио краке у свим правцима многољудни милионски Београд!...

На двеста метара од цркве Светог Марка је импозантна зграда Скупштине Србије. Где су у време парастоса били наши врли посланици? Нису могли да на пола сата прекину свој рад „на ползу народа“, крену лаганим ходом до цркве (толико је близу да се ни они јаче буцмасти не би ни задихали) и припале свећу?

Где су у то време били Дверјани са својим „породичним вредностима“ и „приврженошћу традицији“? Дверјани који су (и свака им част) штампали два тематска броја, један

Паства које нема на парастосу 24. марта

Пише: Милан Шећеровић
понедељак, 28 март 2011 22:10

посвећен Републици Српској Крајини и тамошњем пострадању и изгону српског народа, други који НАТО злочин описује до танчина.

Дверјани који су прошле године, у цркви Александра Невског, доделили повељу-признање Јелени Гусковој, Московљанки која неуморно пише и говори о свим српским Голготама од распада СФРЈ. Дверјани, ЧТО СЛУЧИЛОСЬ?

Где су у то време били, на пример, „Наши 1389“? Без сумње патриоте - доказ је дуготрајна харанга различитих НВО које хистерично траже да ови момци (и девојке) буду судски онемогућени и забрањени. „Наши 1389“ који (и свака им част) сваке године за Видовдан пешке одлазе на Косово и тако неодуствано потврђују нашу косовску тапију. Они који до зуба наоружаној полицији смеју да изађу на црту не појавише се на састанку са савешћу и саосећањем. Не разумем.

Где су у то време били чланови САНУ? Јесте, академици су, онако ђутуре, знатно старији од посланика, могло би се рећи трећепозивци, и многи са више страна здравствено начети. Па нису, ваљда, сви у то време били по докторима или на неодложним симпозијумима? Али, има међу њима и оних млађих, покретнијих и окретнијих, па зар не могаше неку такву депутацију да упуте на парастос? Добро је знано да су у САНУ најодличнији (и свака им част) међу нама, познато је да је Академија кућа васколиких знања, вештина и мудрости. А у којој то кући станује морална дужност?

Где су у то време били сви они истакнути интелектуалци (а махом су из Београда), који су одлучно (и свака им част) потписали петицију за оправдану одбрану Војислава Коштунице?

Где су у то време били они бројни и силни и махом млађани навијачи који су (и њима свака част) на Маракани неуморно махали руским и нашим заставама у част Путина и српско-руског пријатељства? И на тај начин поручивали да Србија има алтернативу и да Србија неће бити прђија Империје и њених домаћих марионета. Па се питам: Где сте ви,

МОЛОДАЯ ГВАРДИЈА, били у то време, у подне? Јесте, млади воле кафиће. Нека. Пада у кафићима пиво са и без пене, падне и нека веза, чак и љубав. Сви у то подне били по кафићима? Леле!...

Где су у то време и оне силне избеглице са Косова и Метохије од којих су многи догурали до Београда и где им, већини, не цветају руже? Познато је да Пећанци, Гњиланци, Призренци и многи други организују посела по кафанама где се, природно, из свег грла певају песме из родног краја, песме које се не могу и не смеју заборавити (и свака им част на томе). Колико ми је познато посела се не одржавају у подне. Дакле?

Где је у то време Београдски Универзитет, већ век један лучоноша знања, замајак напретка и слободне мисли (част и слава му на томе)? Имамо хиљаде професора универзитета, доцената и асистената, да оне у пратећим службама не рачунамо, море доктора свакојаких наука, преко потребних и оних са мањом научном килажом, од тога не мали број оних који (опет свака част) гостују на престижним страним факултетима диљем земаљског шара, и такође поприличан број оних који се диче (и ми са њима) почасним докторатима додељених од стране елитних страних универзитета. Кад смо код почасних доктората, и ми коња за трку имамо, и ми, Београдски Универзитет то јест, додељујемо почасне докторате истакнутим и међународно признатим страним професорима и одличницима. Тако је прошле године, из руку ректора Ковачевића, једном од водећих америчких политичких филозофа и професору универзитета, Мајклу Волцеру, уручена грамата почасног доктора Београдског Универзитета. Браво. Лепо. Посебно лепо што нас је удостојио да прихвати почаст и да допутује. Наука не познаје границе. Тако се граде и научни и људски мостови (свака част и њему и Београдском Универзитету на изградњи ове вишезначајне ћуприје). Постоји само једна малецка зачкољица: дотични Мајкл Волцер, новопечени почасни доктор Београдског Универзитета, здушно се залагао за бомбрдовање Србије, пардон, за „хуманитарну интервенцију“. Сазнавши да је у припреми ово незамисливо универзитетско недело, морални мазохизам, ако се тако може кратко рећи, група угледних професора који нису продали душу ђаволу, предвођени, између осталих, професором Чавошким и професором Бастом са Правног факултета, упутили су отворено писмо у коме најодлучније протестују и захтевају да се ова срамота пресече, односно да се повуче одлука о додели тог почасног доктората. Био је то (који по реду?) глас вапијућег у пустињи. А почасни доктор је овде, у сред Београда, поновио да није ревидирао свој став, да је „интервенција“, мада „болна одлука“, била оправдана. Шта на све ово рећи? Разумео бих да је дотичном Американцу почасни докторат доделило загребачко Свеучилиште, римовало би се то са политиком Вашингтона и Брисела. И Загреба, свакако. Да ли се ико од оних са Београдског Универзитета, од оних који су излобировали награду Волцеру, макар на тренутак приупитао да је ова додељена почаст, срамна по нас, отворена подршка Хрватској у њеној тужби против Србије? Све у свему, можда је онда ипак боље да Београдско Свеучилиште није дошло на парастос.

Где су у то време они бројни ученици Богословије и студенти Богословског факултета који се не једном огласише у одбрану (и на томе им свака част) не само српства већ, пре свега, општељудских врлина? Професори их нису покренули и повели? Сатница предавања непомерљива и строго обавезујућа? Па зар они који су окренути духовности и свеопштем човекољубљу и који те вредности, ваљда, треба на нас мирјане да преносе, својим примером пре свега, зар они не би требало да су први на парастосу који је, чак и пре крштења, први и главни час из саосећања, човекољубља и самилости?

Студенти? Где су они били? Јесте, дигну глас, протестују кад им просветне власти запрете да ће их додатно ребнути по џепу, или кад траже да се за степен или два смање критеријуми за упис следеће године или за прелазак на студирање о буџету. Изађу студенти и на улице, и њихова протестна шетња има дужу маршруту од геј-параде (храбро, свака част). И треба да се боре за своја права. Али, зар не нађоше студенти и неке друге важне разлоге за протесте, у земљи у којој царују неправда, сиромаштво и незаконоње? Да ли студенти данас, уместо GAUDEAMUS IGITUR, певају транзициони хит У СЕ, НА СЕ И ПОДАСЕ?

Ево, најзад, и једног светогрђа. Да је оних двадесетак свештеника који су саслуживали уз Патријарха позвало своје породице, родбину, пријатеље... па било би бар још толико света на овом тужном дану сећања и пијетета. Зашто ово кажем? Знају у цркви, на основу ранијих парастоса, како се Срби односе према мртвима, па су могли да „мало пораде на томе“. За ове речи заслужујем макар жути картон? Залажем се, већ чујем да ми мрштећи се пребацују, да се црква бави маркетингом и Пи-Ар-ом. Па, зашто да не? Промовисање добротe и врлина требало би да је за похвалу. Проповеди и беседе у цркви шта су друго него духовни маркетинг и Пи-Ар који се обраћају срцу.

На крају парастоса, у краткој беседи, Патријарх је изразио човекољубиву веру да се НАТО зверства више никада и никоме у васцелом свету не догоде. И помену Његова Светост да је живот изгубило између 1500 и 2500 људи, жена и деце. „Од-до“!... Хиљаду угашених живота, горе-доле, више или мање!... Није, наравно, Патријарх крив што ни

Пише: Милан Шећеровић
понедељак, 28 март 2011 22:10

најсвежије хумке држава не хаје да преброји, па се са бројем страдалих фрљамо као да су кликери. Могао је ипак – ево још једног мог светогрђа – Патријарх у својој беседи ако не да укори, а оно да барем подсети властодршце да је својствено не само у хришћанској цивилизацији своје мртве достојно не само сахранити већ и побројати и сачувати у дужном сећању.

На јесен ће бити обављен попис становништва. Пописивачи ће ући у сваку кућу, сваки стан, сваку породицу. Музеј жртава геноцида из Београда покренуо је иницијативу да се у пописни формулар унесе и питање о жртвама НАТО агресије, људским жртвама превасходно. Од тога, како каже Драган Цветковић, један од кустоса овог музеја, највероватније неће бити ништа. Објашњење Завода за статистику: уношење таквих питања при попису становништва није у складу са међународним прописима у овој области. Убијање, разарање и сакаћење има, дакле, своје „покриће и оправдање“ у „спречавању хуманитарне катастрофе“, док чак и овако срамотно закасни покушај да напишемо наше страдале није *ЕУропски* прихватљив. Прихватиће ова власт све на „нашем путу без алтернативе“, укључујући, и то наглашено, оно - **ропски**.

За празну цркву Светог Марка не можемо да кривимо само домаћу власт, додвораваче према Вашингтону и Бриселу, а који нас, пак, уз помоћ Хага, почасног доктора и многих сличних и посредством безброј медија (при чему наши медији нису више друге виолине у тој работи), подуже лоботомирају усађујући нам НАТО и Си-Ен-Ен истину о распаду СФРЈ и о колективној српској кривици. Утувљује нам се ново тумачење историје, „политички исправно и коректно“, и чини се да се ово градиво полако и успешно усађује. Има ли, због свега овога и упркос свему овоме, и наше сопствене кривице за празну цркву Светог Марка? Има ли кривице и у свакоме од нас?

Рођење, крштење, венчање, сахрана су међаши на животном путу сваког људског бића. Присуство цркве и свештеника на том судбинском путу, који је у само једном правцу, није обавезујуће. Верник није синоним за доброту, атеиста није синоним за грех. У величанственом и болном испраћају нашег Патријарха Павла било нас је свакојаким уверења, убеђења и веровања. Због тога, рекао бих, да је свима нама било место у цркви Светог Марка. Макар у срцу и мислима, и верујем да је оваквих било много. Заиста много. Један од таквих, вишим разлозима спречених да дођу, без сумње је и генерал Лазаревић, сужањ хашког Минотаура, који је, без сваке двојбе, тога дана и у души и у мислима био уз своје пале војнике. И не само уз пале војнике, и не само на тај дан.

Паства које нема на парастосу 24. марта

Пише: Милан Шећеровић
понедељак, 28 март 2011 22:10

Хемингвеј је једном рекао да су за срећан живот потребне две ствари: добро здравље и лоше памћење. Здравља што се тиче, ту као нација стојимо при дну сваке статистичке лествице; довољно је погледати, на пример, колико нас је крезаво или спознати застрашујући проценат кварних зуба код деце (а од зуба често све креће низбрдо). С друге стране, пак, Хемингвејев духовит и циничан други услов за срећан живот, лоше памћење, на одличном смо путу да у целости испунимо.

Насупрот и упркос свему, можда ипак још није прекасно да чујемо и прихватимо очинску поруку и завештање Патријарха Павла који нам је у најмање могућих речи највише могуће рекао: „БУДИМО ЉУДИ!“